

El millor quadre del món.

Un relat de: [estinclells](#)

Això em va passar a mi fa uns deu anys

- Tinc el millor i més valuós quadre del món. El vull vendre al vostre museu, ja que crec que sou dignes d'aquesta meravella. Em va arribar a les meves mans de forma rocambolosa que després us explicaré. És aquest que tinc a les mans perfectament embalat en aquest drap de seda que està lacrat amb un segell de plom.

- Però el segell està impecable, cosa que demostra que no s'ha obert mai.

- Sí, és cert, jo mateix no he vist a tela, però afirmo amb rotunditat que conté la pintura més exquisida i d'una subtilitat mai vista. I a fora està escrit que és el millor quadre del món.

- Però m'esteu venent un quadre a ulls clucs i a sobre em dieu que en voleu una xifra considerable.

- Ho val, ja us dic que la pintura és impecable.

- Almenys em podeu dir el títol i l'autor de l'obra o almenys les circumstàncies de la troballa.

- Ja ho faré, però aquesta obra l'heu de presentar al públic amb l'embalatge com el millor del quadre del món. I et recordo que sempre hem fet bons tractes i que mai t'enganyaria

Quina situació més bèstia, un galerista amb una capsa molt bonica, molt ben embalada dient que albergava una obra mestra. No la podia veure i em demanava que l'exposés sense desembalar. Segur que és una enredada.

En cap cas m'interessa.

Obro el diari deu anys més tard i al Louvre s'anuncia que ha adquirit en una subhasta La meilleure peinture du monde, que el preu és un disbarat i punyeta! és el mateix mocador de seda i el mateix segell que un dia vaig tenir a les mans.

Però no hi ha cap imatge del quadre, no se cita a l'autor. Només la funda. Esperem més notícies. No tindran barra de penjar-lo sense treure'l de la funda.

I sí, el penjaran al Louvre el posaran en una de les sales del museu sense mostrar-lo. Em pensava que mai a la vida veuria res semblant. Espero que ningú el vagi a veure.

Realment no era un visionari. Van penjar aquella seda que contenia el quadre amb el títol de La meilleure peinture du monde, i va ser un èxit. L'escàndol va ser monumental. Darrere va venir el negoci. Els crítics van insultar el museu. La gent es quedava hores imaginant quina peça hi havia dins. I... el més gros és que de tots els àmbits van enviar el millor de cada ciència, de la poesia, de l'arquitectura, de la tecnologia, dels arbres, la millor fórmula matemàtica, dels animals,... Fins i tot un xef va demanar posar-hi el millor plat del món. La sala del Louvre creixia i creixia de les coses millors del món. El gremi de joiers i va enviar un diamant que es considerava el millor.

Les coses millors milloraven perquè s'anaven canviant conforme apareixia alguna cosa millor. Així un missatge, una capsa buida, perquè estava buida segur, va moure l'energia que les coses del món més meravelloses estiguessin juntes en una sala i un museu. Ja ningú mirava la seda i el segell. Com Ramon Llull cercava l'art de trobar la veritat es va transformar el món de l'art en la recerca de trobar el millor i més meravellós que hi ha en el món conegut.

Però què hi havia en aquella capsa? Com és que movia l'energia tan positiva al voltant d'aquella peça? La resposta era fàcil el misteri. No hi ha millor negoci que l'escàndol i més gran ocupació dels caps que el misteri. Perquè darrera del misteri hi ha les preguntes del sentit de la vida i de la mort.

Per tant si s'anava mantenint el vel a sobre del quadre, repeteixo si hi havia un quadre a dins, la cosa aniria bé. Però... si s'obria la capsa i es desvelava... tot s'acabaria.

Aquesta intuïció, fruit del despit d'haver desaprofitat l'oportunitat que havia tingut a les mans deu anys enrere, va començar a moure's a l'entorn del món de les ombres. I com sempre el destí va jugar les seves cartes.

La millor soprano del món va decidir fer un concert per celebrar la fortuna d'haver trobat una fórmula per elevar la voluntat humana i cercar les meravelles, mostrar-les i gaudir-les. Tot estava a punt per escoltar la meravellosa veu de la millor soprano del món acompanyada d'un bariton de veu vellutada.

Van començar i van interpretar Pa pa pa - Die Zauberflöte (1791) de Wolfgang Amadeus Mozart. Amadeus, en alemany Papagena/Papageno de l'òpera de la Flauta Màgica. Va ser una interpretació magnífica. Però mentre anaven sonant les pa pa pa a dins de la sala s'anava trencant alguna cosa a dins de la capsa. Era un soroll com de closca d'ou. Que va continuar quan la cançó es va acabar.

Semblava que era inevitable obrir d'una vegada allò que hi havia dins. Com era possible que una pintura es desfés fent un soroll clivellat? Què hi havia allà dins? Calia obrir?

Voleu saber què hi havia allà dins? Jo ho sé... res. El miracle era que d'aquell res va sorgir allò. Una gota d'aigua amb el color irisat en moviment continu. Un quadre tridimensional on hi havia la protecció de l'aigua i a dintre res, ni aire. Matèria embolcallant l'antimatèria. Un petit tros d'univers a la terra. La matriu perfecta. El millor quadre de l'univers. Per una vegada no era un engany, la capsa buida.